

Όμιλία Σεβ. Μητροπολίτου Ίεραπύτνης καί Σητείας κ. Κυρίλλου κατά τήν έορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στήν Ίερά Μονή Ίβήρων Ἁγίου Ὁρους (15/28.8.2020)

Σεβασμιώτατοι καί Θεοφιλέστατε ἅγιοι Ἀδελφοί,

Πανοσιολογιώτατε Ἅγιε Πρωτεπιστάτα τῆς Ίεραῖς Κοινότητος Γέροντα Παῦλε καί ὀσιώτατοι Πατέρες Ἀντιπρόσωποι τῶν Ίερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγιωνύμου τούτου Ὁρους,

Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Καθηγούμενε τῆς Ίεραῖς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας Γέροντα Πρόδρομε,

Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Καθηγούμενε τῆς πανηγυρίζουσας Ίεραῖς ταύτης Μονῆς τῶν Ίβήρων, φίλτατε ἐν Χριστῷ, Γέροντα Ναθαναήλ,

Πανοσιολογιώτατε Γέροντα Βασίλειε, Προηγούμενε τῆς Ίεραῖς ταύτης Μονῆς,

Σεβαστοί πατέρες, ἀγαπητοί μου Θεοτοκόφιλοι ἀδελφοί,

«Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου, οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται, καί Ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα, πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται» (ἀπό τούς Αἶνους τῆς έορτῆς).

Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται καί χαίρει ὅλη ἡ κτίση σήμερα γιά τήν ἀθάνατη Κοίμηση καί τήν ἔνδοξη Μετάσταση τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Κυρίου μας στούς οὐρανούς. Εἶναι έορτή τῆς νεκρώσεως τοῦ θανάτου καί ἐπιβεβαίωση γιά τήν ὕπαρξη τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς καί τῆς Ἀναστάσεως στό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία πρώτη ἀπό τούς ἀνθρώπους γεύθηκε τούς καρπούς τῆς σαρκώσεως καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀνερμήνευτη χάρις τῆς Θεομήτορος μᾶς ἀξίωσε νά συλλειτουργήσουμε, νά συμπροσευχηθοῦμε καί νά τελέσουμε κατά τήν παραδεδομένη ἀγιορειτική τάξη τήν ὀλονύκτια ἀγρυπνία, πανηγυρίζοντες τήν ἔνδοξο Κοίμησή της. Μεταφερθήκαμε νοερά στή Γεθημανῆ, ἐκεῖ πού ὁ χορός τῶν Ἀποστόλων μέ θεϊκό νεῦμα συνήχθη ἀπό τά πέρατα τῆς γῆς γιά νά κηδεύσει τό θεοδόχο σῶμα της. Μιμούμενοι καί ἐμεῖς τούς ἁγίους Ἀποστόλους νοερώς προπέμψαμε «πρός τήν λίαν κρείττονα καί θειοτέραν σκηνήν» τήν Θεομήτορα, καί ἀκολουθήσαμε τήν προτροπή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, «νά «περιστοιχίσουμε τόν πανάμωμο τάφο της γιά νά ἀντλήσουμε ἀπό

ἐκεῖ θεία χάρις [...] καί νά κατανοήσουμε τό παράδοξο μυστήριο. Πῶς ἐγκατέλειψε τή γῆ, πῶς ὑψώθηκε μετέωρη, πῶς ἀναλήφθηκε στόν οὐρανό, πῶς παρίσταται δίπλα στόν Υἱό της, πιό πάνω ἀπό ὅλες τίς ἀγγελικές τάξεις». Ἡ Παναγία εἶναι «τό μεθόριον μεταξύ κτιστῆς καί ἀκτίστου φύσεως» καί τό πρῶτο πρόσωπο τῆς Καινῆς Διαθήκης, τό ὁποῖον ἀνέστη, κρίθηκε, δοξάσθηκε καί κάθεται ἐκ δεξιῶν τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ Της «ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη πεποικιλμένη» (Ψαλμ. μδ' 10) καί πρεσβεύει γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρουν ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐξεδήμησε καί σωματικῶς πρὸς τόν οὐρανό καί ἀνῆλθε στόν οὐρανό, διότι δέν μπορούσε ἐκεῖνο τό Πανάγιο Σῶμα, τό ὁποῖο κυοφόρησε τόν Θεό νά διαλυθεῖ στά «ἐξ ὧν συνετέθη» στοιχεῖα καί νά ὑποστεῖ τήν φυσική φθορά τοῦ θανάτου. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός θά μᾶς θυμίσει ξανά ὅτι, ὅπως κατὰ τήν γέννηση τοῦ Κυρίου ἡ Παναγία παρέμεινε παρθένος καί ἀδιάφθορος, ἔτσι καί κατὰ τήν κοίμησή της τό θεοδόχο σῶμα της φυλάχθηκε ἄφθορο καί ἄφθαρτο καί μετά ἀπό τρεῖς ἡμέρες ἀναστήθηκε καί δεδοξασμένο καί ἀφθαρτοποιημένο, ὅπως τό σῶμα τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, ἀναλήφθηκε ἀπό τό θεομητορικό μνήμα στούς οὐρανοῦς.

Αἰσθανόμαστε ὅλοι εὐγνώμονες πρὸς τό ἱερό πρόσωπό της, γιά τίς εὐεργεσίες της στό ἀνθρώπινο γένος, καθώς κατέστη ἡ αἰτία τῆς ἀπολυτρώσεώς μας, ἡ γέφυρα μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων καί «ἡ κλῖμαξ δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός» στή γῆ. Πολλοί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας σημειώνουν πῶς γιά τήν ὑλοποίηση τοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ Θεός ἔδωσε τόν Υἱό καί Λόγο Του καί ἡ ἀνθρωπότητα ἔδωσε ὅ,τι ἱερότερο καί ἀγνότερο μπορούσε νά προσφέρει, τήν ταπεινή καί πάναγνη κόρη τῆς Ναζαρέτ. Σήμερα ἐκφράσαμε τή βαθειά μας εὐγνωμοσύνη πρὸς τήν Μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ μας καί Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου γιά ὅ,τι ἔχει προσφέρει γιά τό ἀνθρώπινο γένος καί γιά τόν κάθε ἕνα ἀπό μᾶς ξεχωριστά.

Ὅλες οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων δοξολογοῦν καί μακαρίζουν τήν ἄσημη καί ταπεινή κόρη τῆς Ναζαρέτ, διότι μέ τήν ἐλεύθερη συγκατάθεσή Της φιλοξένησε στά σπλάχνα Της ὅλο τό πλήρωμα τῆς θεότητος καί ἐνώθηκε ἡ ἀνθρώπινη μέ τή θεία φύση, ὑπηρετώντας τό προαιώνιο καί φιλόανθρωπο σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ

κόσμου. Τό ὄνομά της ὕμνησαν ἐμπνευσμένοι μελωδοί καί ὕμνογράφοι καί ἐνέπνευσε τούς ἀγιογράφους μέ πρῶτο τόν Ἀπόστολο καί Εὐαγγελιστή Λουκά, ἐνῶ μεγάλοι Πατέρες ἔγραψαν ἐγκωμιαστικούς λόγους καί συνέθεσαν ὕμνους γιά αὐτήν. Ἐκατοντάδες εἶναι τά ὀνόματα, οἱ προσωνυμίες, τά τοπωνύμια καί οἱ χαρακτηρισμοί πού ἀποδίδονται στή Θεομήτορα, τά ὁποῖα φανερώνουν τήν ιδιαίτερη καί μυστική σχέση καί τήν βαθιά εὐλάβεια τῶν ἀπλῶν χριστιανῶν πρὸς τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας. Σέ κάθε ἱερή Ἀκολουθία τῆς Ἐκκλησίας γίνεται ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος Της. Γιά Ἐκείνη γράφτηκαν καί ψάλλονται ὁ Μικρός καί ὁ Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας, οἱ Χαιρετισμοί καί οἱ ὕμνοι τοῦ Θεοτοκαρίου καί σ' Αὐτήν ἀπευθύνονται οἱ περισσότερες προσευχές ὄλων μας, τῶν Μοναχῶν καί τῶν λαϊκῶν, οἱ ὁποῖοι συνεχῶς καταφεύγουν στή χάρη της, γνωρίζοντας βιωματικά ὅτι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι ἡ μεγάλη Μάνα καί ἡ πρέσβειρα πάντων πρὸς τόν Υἱό της καί Θεό μας, ἡ Κυρία, ἡ Ἐφορος καί ἡ προστάτις τοῦ Ἀγιώνυμου τούτου Ὁρους.

Πόσοι εὐλαβεῖς Μοναχοί μά καί ἀπλοί πονεμένοι προσκυνητές δέν προσέρχονται εὐλαβικά στόν Ἱερό Ἄθωνα, τό «περιβόλι τῆς Παναγίας», γιά νά προσκυνήσουν καί νά ἀποθέσουν τήν εὐλάβεια, τήν ἀγάπη, τίς εὐχαριστίες καί τίς ἱκεσίες τους στήν ἐφέστιο θαυματουργή εἰκόνα τῆς Πορταΐτισσας Δέσποινας, στήν περίπυστο αὐτή εἰκόνα συμπάσης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τόν πολυτιμότερο θησαυρό τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, ἀλλά καί ἀπάσης τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας, πού «διά τῆς θαλάσσης ἐπέστη θαυμαστῶς ἐν τῇ ποιίμνῃ» Της. Ὅλοι μας βιώνουμε ὅτι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος μέ τή ἔνδοξη μετάστασή της στούς οὐρανοὺς δέν ἐγκατέλειψε τόν κόσμο, ἀλλά εἶναι ἡ στοργική Μητέρα ὄλων μας, ἡ προστάτιδα καί βοηθός στίς θλίψεις, τίς δοκιμασίες καί τούς πειρασμούς, πού «σώζει αἰεὶ τήν κληρονομίαν» Της.

Σεβ, Σεβαστοί Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ζοῦμε στήν ἐποχή τῶν ἀνέσεων τῆς τεχνολογίας, τῆς εὐδαιμονίας καί εὐζωίας, ἀλλά καί στήν περίοδο πού τό παγκόσμιο οἰκονομικό σύστημα κλονίζεται καί σύσσωμη ἡ ἀνθρωπότητα δοκιμάζεται ἀπό τήν πανδημία τοῦ τῆς λοιμικῆς νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ, ὁ ὁποῖος μέ τρόπο ἀμείλικτο καί κατηγορηματικό μαρτυρεῖ πόσο ἀνίσχυρο καί εὐθραυστο «ὄστράκινο στεῦος» παραμένει ὁ ἄνθρωπος. Παρά τά ἀσύλληπτα

πολλές φορές για τόν κοινό ανθρώπινο νοῦ τεχνολογικά ἐπιτεύγματα του, καί ιδιαίτερα στίς μέρες μας ψάχνει ἀπό κάπου νά κρατηθεῖ καί νά στηριχθεῖ, γιά νά ἀντέξει τούς πειρασμούς, τίς θλίψεις, τόν πόνο καί τίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς του, καί κυρίως γιά νά πληρώσει τό δυσαναπλήρωτο κενό τῆς ψυχῆς του. Τό Ἅγιον Ὄρος παραμένει μιά σταθερή πνευματική ὄαση δροσιᾶς μέσα στήν ἔρημο τῆς ἐποχῆς μας. Μέ τό λειτουργικό καί ἀσκητικό ἦθος τῶν Ἀγιορειτῶν, τόν λιτό καί ἀπροσποίητο τρόπο ζωῆς καί τήν ισάγγελη πολιτεία τους, ἡ Ἀγιώνυμος Πολιτεία παραμένει πάντοτε ἡ πνευματική Ἀκρόπολη, ὁ φωτεινός καί ἀειλαμπής φάρος, ἡ ζωντανή μαρτυρία πίστεως καί ζωῆς γιά ὄλο τόν Ὀρθόδοξο κόσμο. Ὁ κόσμος προσβλέπει στό προσευχητικό καί λειτουργικό ἦθος τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων πού διακρίνονται γιά τήν ἀγάπη καί τήν ἀφοσίωσή τους πρὸς τήν Κυρία Θεοτόκο, τήν πνευματική Μητέρα ὄλων τῶν Χριστιανῶν καί ιδιαιτέρως Γερόντισσα καί Μητέρα τῶν Μοναχῶν, ὅσοι φιλότιμα καί ταπεινά ἀσκοῦνται στό Περιβόλι Της. Πολλοί πιστοί μοῦ ἔλεγαν τήν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὅταν μετά τήν Β' Ἑβδομάδα ὑπῆρξε ἡ καθολική ἀπαγόρευση τελέσεως Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν στούς Ἱερούς Ναούς τῶν Ἐνοριῶν, ὅτι ἐμεῖς μπορεῖ νά μὴν λειτουργοῦμαστε, μπορεῖ νά μὴν προσευχοῦμαστε στούς ναούς λόγω τῶν μέτρων, μπορεῖ νά κάναμε τά σπίτια μας Ἐκκλησίες, παρηγορούμαστε ὅμως καί ἀντλοῦμε κουράγιο, παραμυθία, ἐλπίδα καί δύναμη στήν δύσκολη ἐποχή τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ ἀπό τό γεγονός ὅτι τουλάχιστον στό Ἅγιον Ὄρος, ὅπως καί στά ὑπόλοιπα Μοναστήρια τῆς πατρίδος μας, τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία ἀδιαλείπτως καί γνωρίζουμε ὅτι οἱ Ἀγορεῖτες Μοναχοί ἀγρυπνοῦν καί προσεύχονται καθημερινά καί γιά ἐμᾶς στόν κόσμο.

Προσωπικά αἰσθάνομαι ἔντονη καί βαθύτατη συγκίνηση κάθε φορά πού ἀξιῶνομαι νά βρίσκομαι ταπεινός προσκυνητής στήν Παναγία τήν Πορταῖτισσα τῆς παλαίφατης καί ιστορικής Μονῆς τῶν Ἰβήρων, μέ τήν ὁποία συνδέομαι μέ ἰσχυρούς πνευματικούς δεσμούς ἀπό τήν ἐποχή τῶν φοιτητικῶν μου χρόνων. Καί ὁ σύνδεσμος αὐτός δέν θά ὑπῆρχε ἐάν ὁ ἀοίδιμος Γέροντας καί προκάτοχός μου Μητροπολίτης Ἱεραπύτνης καί Σητείας κυρός Εὐγένιος, δέν ἐσυνδέετο με τόν πολυσέβαστο Γέροντα Προηγούμενο Βασίλειο. Ἡ εὐλογητική, ὅμως, παρουσία τῆς Παναγίας τῆς Πορταῖτισσας εἶναι ιδιαιτέρως αἰσθητή γιατί συλλειτουργήσαμε μέ πρόσωπα προσφιλή, τούς Σεβ.

Ἁγίους Ἀδελφούς Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης κ. Ἰωάννη, Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς κ. Ἰουστῖνο, καί τόν Θεοφιλ. Ἰβηρίτη Ἀδελφὸ Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Εὐκαρπίας κ. Ἱερόθεο, Βοηθὸ Ἐπίσκοπο τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, διακονοῦντα Θεοφιλῶς στή Νέα Ὑόρκη ὡς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου.

Εὐχαριστῶ εὐγνωμόνως τὴν Α.Θ.Π. τόν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο γιὰ τὴν κανονικὴ ἄδεια πού παρεῖχε στήν ἐλαχιστότητά μου νὰ μετάσχω τῆς πανηγύρεως ταύτης στὸν Θεοτοκοσκεπάστο καί Θεοτοκοφρούρητο τοῦτο τόπο τῆς κανονικῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας τῆς ἐσταυρωμένης Μητρός Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ὅφείλω χρεωστικὴ καί καρδιακὴ εὐχαριστία στήν Ἰβηρικὴ Ἀδελφότητα καί ἰδιαιτέρως στὸν Πανοσιολογιότατο καί λίαν ἀγαπητὸ φίλο Καθηγούμενο αὐτῆς Γέροντα Ναθαναήλ, γιὰ τὴν ἐξόχως τιμητικὴ γιὰ τὴν ἐλαχιστότητά μου πρόσκληση νὰ προεξάρχω τῆς κυριωνύμου πανηγύρεως τῆς Μονῆς σέ καιροὺς πανδημίας, προσβλέποντας στή σκέπη καί προστασία τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισσας, τῆς πυλωροῦ καί Ἐφόρου τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας.

Νὰ γνωρίζετε ὅτι πάντοτε βιώνω τὴ θαλπωρὴ τῆς ἀγαπώσης καρδίας σας, ἀντλώντας δύναμη, ἐλπίδα καί παρηγοριὰ ἀπὸ τὴν ἐκ τοῦ σύνεγγυς συναναστροφῆ μας, ἀπὸ τὸ ἀναπιτήδευτο λειτουργικὸ καί ἀσκητικὸ ἦθος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καί παρακαλῶ γιὰ τίς προσευχές καί τίς δεήσεις ὄλων σας γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς ταπεινῆς ἀρχιερατικῆς διακονίας μου στή μεγαλόνησο Κρήτη.

Ταπεινά εὐχομαί ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Πορταΐτισσης, νὰ σᾶς εὐλογεῖ δαψιλῶς, νὰ σᾶς φωτίζει καί νὰ σᾶς ἐνισχύει, ἅγιε Καθηγούμενε, στήν πολυεύθυνη διακονία σας γιὰ νὰ συνεχίζετε νὰ καθοδηγεῖτε τὴν προσφιλῆ καί ἐξαιρετὴ Ἀδελφότητά σας εἰς νομάς σωτηρίους, ἀλλὰ καί τόν καθένα ταπεινὸ προσκυνητὴ τῆς Πορταΐτισσας Παντάνασσας Κόρης.

Ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ κοινὴ προστάτιδα καί σκέπη καί καταφυγὴ καί ἀγαλλίαμα, ἡ Ὑπέρμαχος Στρατηγὸς τοῦ Γένους μας, ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μας καί Μεγάλη Μάνα ὄλων μας νὰ καθοδηγεῖ τόν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς στὸν προσωπικὸ του ἀγώνα γιὰ νὰ εὐαρεστοῦμε ὄλοι τόν

Μονογενή Υιό Της καί Λόγο τοῦ Θεοῦ «ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. 11,28). Γιά νά ἔχουμε παρρησία νά προστρέχουμε σ' Ἐκείνη σέ κάθε δύσκολη περίσταση καί πειρασμό τοῦ ἀντικειμένου. Γιά νά μπορούμε πάντοτε νά ὑπακοῦμε στόν λόγο της καί νά πράττομε τό θέλημα τοῦ Κυρίου ποιοῦντες «ὅ,τι ἄν λέγη ἡμῖν».

Ἡ χάρις τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισης νά ἐπισκιάζει, νά σκέπει καί τά περιφρουρεῖ τή ζωή καί τά ἔργα ὄλων μας, καί μέ τίς μητρικές πρεσβείες Της ὅλοι νά τύχουμε τοῦ Θεοῦ ἐλέους καί τῆς ποθητῆς καί ἀνεσπέρου Οὐρανίου Βασιλείας. Ἀμήν.